

บทที่ 4
ผลการศึกษา

การศึกษา แนวทางการพัฒนาการเรียนการสอนโปรแกรมวิชาอุตสาหกรรม
ท่องเที่ยวของสถาบันราชภัฏ กระบี่ศึกษาสถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช ที่มา ทั้งการเก็บรวบรวมข้อมูล
โดยแบบสอบถามและการสัมภาษณ์อย่างมีแบบฟอร์ม ผลการวิเคราะห์ปรากฏดังนี้

สภาพการเรียนการสอนของโปรแกรมวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

ตารางที่ 1 สภาพการเรียนการสอนของโปรแกรมวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในภาพรวม

ลำดับ ที่	สภาพการเรียนการสอน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ความหมาย
1.	สภาพด้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับ นักศึกษาในความเห็นของอาจารย์	4.100	.641	มาก
2.	สภาพบุคลิกลักษณะของอาจารย์ผู้สอน	3.974	.631	มาก
3.	สภาพด้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับ นักศึกษาในความเห็นของนักศึกษา	3.860	.726	มาก
4.	สภาพด้านการเตรียมการสอน	3.764	.644	มาก
5.	สภาพด้านการดำเนินการสอนและ วิธีการสอน	3.557	.496	มาก
6.	สภาพด้านหลักสูตร	3.350	.582	ปานกลาง
7.	สภาพด้านสื่อประกอบการสอน	3.250	.566	ปานกลาง
8.	สภาพด้านการวัดผลและประเมินผล	3.075	.371	ปานกลาง
โดยรวม		3.783	.527	มาก

ตารางที่ 1 แสดงให้เห็นถึง สภาพโดยรวมด้านการเรียนการสอนของโปรแกรมวิชา
 อุตสาหกรรมท่องเที่ยวของสถาบันราชภัฏนครราชสีมา ว่ามีระดับการปฏิบัติโดยพิจารณา
 จากค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปฏิบัติมาก (ค่าเฉลี่ย = 3.783) และเมื่อพิจารณาในรายละเอียด
 พบว่าสภาพที่อยู่ในระดับปฏิบัติมาก คือ ด้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ผู้สอนและนักศึกษา
 ตามความเห็นของอาจารย์ ด้านบุคลิกลักษณะของอาจารย์ผู้สอน ด้านปฏิสัมพันธ์
 ระหว่างอาจารย์ผู้สอนและนักศึกษาตามความเห็นของนักศึกษา ด้านการเตรียมการสอน
 และด้านการดำเนินการสอน สำหรับด้านหลักสูตรอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ด้านสื่อประกอบ
 การสอน และด้านการวัดผลและประเมินผล มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง

1. สภาพปัจจุบันด้านหลักสูตร

อาจารย์ผู้สอนประจำโปรแกรมวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของสถาบันราชภัฏนครราชสีมา เห็นว่าสภาพปัจจุบันของหลักสูตรและการนำหลักสูตรอุตสาหกรรมท่องเที่ยวไปใช้ มีการปฏิบัติโดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปฏิบัติปานกลาง (ค่าเฉลี่ย = 3.350) ดังรายละเอียดในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 สภาพการเรียนการสอนด้านหลักสูตร

ลำดับ ที่	สภาพการเรียนการสอน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ความหมาย
1.	จัดกิจกรรมภาคปฏิบัติให้สอดคล้องกับ สภาพความพร้อมของสถาบัน	4.200	.837	มาก
2.	เน้นในเรื่องของทัศนคติที่มีต่ออาชีพ งานบริการ	4.200	.447	มาก
3.	เน้นจรรยาบรรณที่ส่งเสริมความ รับผิดชอบต่อสังคม	3.600	.548	มาก
4.	ดำเนินการสอนทั้งภาคทฤษฎีและ ภาคปฏิบัติจริงควบคู่กันไป	3.400	1.517	ปานกลาง
5.	เน้นการฝึกปฏิบัติในสถานที่จริง	3.200	.837	ปานกลาง
6.	เน้นการพึ่งพาตนเองในการประกอบ อาชีพอิสระ	3.000	1.000	ปานกลาง
7.	เน้นการสร้างงานด้วยตนเอง	2.600	.548	ปานกลาง
8.	เน้นการนำความรู้ไปพัฒนาท้องถิ่น	2.600	.548	ปานกลาง
โดยรวม		3.350	.582	ปานกลาง

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่า อาจารย์ผู้สอนประเมินสภาพด้านหลักสูตร
อุตสาหกรรมท่องเที่ยว ระดับปฏิบัติมาก มี 3 เรื่องด้วยกัน คือ

1. การเน้นในเรื่องของทัศนคติที่มีต่องานบริการ (ค่าเฉลี่ย = 4.200)
2. การเน้นในเรื่องของการจัดกิจกรรมภาคปฏิบัติให้สอดคล้องกับสภาพ
ความพร้อมของสถาบันราชภัฏ (ค่าเฉลี่ย = 4.200)
3. การเน้นจรรยาบรรณที่ส่งเสริมความรับผิดชอบต่อสังคม (ค่าเฉลี่ย =
3.600)

สำหรับสภาพที่มีระดับปฏิบัติปานกลาง มี 5 เรื่อง คือ

1. การดำเนินการสอนทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติจริงควบคู่กันไป
(ค่าเฉลี่ย = 3.400)
2. เน้นการฝึกปฏิบัติในสถานที่จริง (ค่าเฉลี่ย = 3.200)
3. เน้นถึงการพึ่งตนเองในการประกอบอาชีพอิสระ (ค่าเฉลี่ย = 3.000)
4. เน้นถึงการนำความรู้ไปพัฒนาท้องถิ่น (ค่าเฉลี่ย = 2.600)
5. การสร้างงานด้วยตนเอง (ค่าเฉลี่ย = 2.600)

2. สภาพการเรียนรู้การสอนด้านสื่อประกอบการสอน

อาจารย์ผู้สอนประจำโปรแกรมวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของสถาบันราชภัฏนครราชสีมา เห็นว่า สภาพปัจจุบันด้านสื่อประกอบการสอน เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ผลปรากฏว่าจัดอยู่ในระดับปฏิบัติปานกลาง (ค่าเฉลี่ย = 3.250) ดังรายละเอียดในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 สภาพการเรียนรู้การสอนด้านสื่อประกอบการสอน

ลำดับ ที่	สภาพการเรียนรู้การสอน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ความหมาย
1.	ใช้แหล่งข้อมูลทางอุตสาหกรรมท่องเที่ยวประกอบการค้นคว้าหาความรู้	4.200	.447	มาก
2.	แนะนำแหล่งสื่อทางอุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่มีในท้องถิ่นให้นักศึกษาทราบ	3.800	.837	มาก
3.	ใช้สื่ออื่น ๆ เพิ่มเติมจากสื่อที่มีอยู่แล้วในสถาบัน	3.800	.837	มาก
4.	ให้แหล่งวิทยาการในสถาบันเป็นสถานที่ฝึกปฏิบัติงานของนักศึกษา	3.600	.548	มาก
5.	ใช้สื่อที่ให้นักศึกษาได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้การสอน	3.400	.548	ปานกลาง
6.	ใช้สื่อที่เหมาะสมกับเนื้อหาวิชาที่สอน	3.000	.707	ปานกลาง
7.	เข้ารับการอบรมเกี่ยวกับการผลิตสื่อการสอนอุตสาหกรรมท่องเที่ยว	2.200	1.789	น้อย
8.	ผลิตสื่อทางอุตสาหกรรมท่องเที่ยวขึ้นมาใช้ในการสอนหรือเผยแพร่	2.000	.707	น้อย
โดยรวม		3.250	.566	ปานกลาง

จากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่า สภาพปัจจุบันด้านสื่อประกอบการสอนตามความเห็นของอาจารย์ผู้สอนประจำโปรแกรมวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว โดยรวมถึงแม้จะจัดอยู่ในระดับปฏิบัติปานกลาง แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า สภาพด้านสื่อประกอบการสอนมีระดับการปฏิบัติ แบ่งได้ 3 ระดับ คือ มาก ปานกลาง และน้อย ดังนี้

ระดับปฏิบัติมาก ได้แก่

1. การใช้แหล่งข้อมูลทางอุตสาหกรรมท่องเที่ยวประกอบการค้นคว้าหาความรู้ (ค่าเฉลี่ย = 4.200)
2. การแนะนำแหล่งสื่อทางอุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่มีในท้องถิ่นให้นักศึกษา (ค่าเฉลี่ย = 3.800)
3. การใช้สื่ออื่นๆ เพิ่มเติมจากสื่อที่มีอยู่แล้วในสถาบัน (ค่าเฉลี่ย = 3.800)
4. ให้แหล่งวิทยาการในสถาบันเป็นสถานที่ฝึกปฏิบัติงานของนักศึกษา (ค่าเฉลี่ย = 3.600)

ระดับปฏิบัติปานกลาง ได้แก่

1. ใช้สื่อที่ให้นักศึกษาได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน (ค่าเฉลี่ย = 3.400)
2. ใช้สื่อที่เหมาะสมกับเนื้อหาวิชาที่สอน (ค่าเฉลี่ย = 3.000)

ระดับปฏิบัติน้อย ได้แก่

1. ด้านการผลิตสื่อทางอุตสาหกรรมท่องเที่ยวขึ้นใช้ในการสอนหรือเผยแพร่ของอาจารย์ผู้สอน (ค่าเฉลี่ย = 2.000)
2. การได้เข้ารับการอบรมเกี่ยวกับการผลิตสื่อการสอนอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของอาจารย์ผู้สอน (ค่าเฉลี่ย = 2.200)

3. สภาพการเรียนรู้การสอนด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน

อาจารย์ผู้สอนประจำโปรแกรมวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของสถาบันราชภัฏนครราชสีมา เห็นว่า สภาพปัจจุบันด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน มีการปฏิบัติโดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปฏิบัติปานกลาง (ค่าเฉลี่ย = 3.075) ดังรายละเอียดในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 สภาพการเรียนรู้การสอนด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน

ลำดับ ที่	สภาพการเรียนรู้การสอน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ความหมาย
1.	เน้นการวัดผลและประเมินผลด้านความรู้	3.800	.447	มาก
2.	ใช้เกณฑ์การตัดเกรดแบบอิงกลุ่ม	3.400	.548	ปานกลาง
3.	ให้การวัดผลและประเมินผลด้วยวิธีการ ที่นอกเหนือจากการใช้แบบทดสอบ	3.200	.837	ปานกลาง
4.	ใช้เกณฑ์การตัดเกรดแบบอิงเกณฑ์	3.000	1.000	ปานกลาง
5.	วัดผลและประเมินผลด้านพฤติกรรม การเรียนรู้ของนักศึกษา	3.000	.707	ปานกลาง
6.	เน้นการวัดผลและประเมินผลด้าน เจตคติหรือทัศนคติ	2.800	.837	ปานกลาง
7.	วัดผลและประเมินผลปฏิสัมพันธ์ระหว่าง นักศึกษาในการทำกิจกรรมกลุ่ม	2.800	.447	ปานกลาง
8.	วัดผลและประเมินผลปฏิสัมพันธ์ระหว่าง อาจารย์กับนักศึกษาในการมีส่วนร่วมใน กิจกรรมทางด้านอุตสาหกรรมท่องเที่ยว	2.600	.548	ปานกลาง
โดยรวม		3.075	.371	ปานกลาง

จากตารางที่ 4 ผลปรากฏว่า อาจารย์ผู้สอนประจำโปรแกรมวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของสถาบันราชภัฏนครราชสีมา เห็นว่า สภาพด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนที่จัดอยู่ในระดับปฏิบัติมากมีเพียงข้อเดียว คือ เน้นการวัดผลและประเมินผลด้านความรู้ (ค่าเฉลี่ย = 3.800) สภาพที่เหลือจัดอยู่ในระดับปฏิบัติปานกลางเรียงลำดับได้ คือ ใช้เกณฑ์การตัดเกรดแบบอิงกลุ่ม (ค่าเฉลี่ย = 3.400) ให้การวัดผลและประเมินผลด้วยวิธีการที่นอกเหนือจากการใช้แบบทดสอบ (ค่าเฉลี่ย = 3.200) วัดผลและประเมินผลด้านพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา (ค่าเฉลี่ย = 3.000) ใช้เกณฑ์การตัดเกรดแบบอิงเกณฑ์ (ค่าเฉลี่ย = 3.000) เน้นการวัดผลและประเมินผลด้านเจตคติหรือทัศนคติ (ค่าเฉลี่ย = 2.800) วัดผลและประเมินผลปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษาในการทำกิจกรรมกลุ่ม (ค่าเฉลี่ย = 2.800) และการวัดผลและประเมินผลปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับนักศึกษาในการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางด้านอุตสาหกรรมท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย = 2.600)

4. สภาพการเรียนรู้การสอนด้านการเตรียมการสอน

นักศึกษากลุ่มตัวอย่างในโปรแกรมวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของสถาบันราชภัฏนครราชสีมา เห็นว่าสภาพปัจจุบันด้านการเตรียมการสอน มีการปฏิบัติโดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับปฏิบัติมาก (ค่าเฉลี่ย = 3.764) ดังรายละเอียดในตารางที่ 5

ตารางที่ 5 สภาพการเรียนรู้การสอนด้านการเตรียมการสอน

ลำดับ ที่	สภาพการเรียนรู้การสอน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ความหมาย
1.	แจ้งเกี่ยวกับแนวการสอน	4.161	.827	มาก
2.	แจ้งรายละเอียดเกี่ยวกับวิธีการและ เกณฑ์การประเมินผลและวัดผลการ ศึกษา	4.076	.953	มาก
3.	แจ้งจุดมุ่งหมายของการเรียนในรายวิชา	3.975	.852	มาก
4.	แนะนำเอกสารประกอบการค้นคว้า ในรายวิชา	3.924	.917	มาก
5.	เรียงลำดับเนื้อหาวิชาที่สอนอย่าง เป็นขั้นเป็นตอน	3.780	.807	มาก
6.	การมีส่วนร่วมของนักศึกษาในการ วางแผนการเรียน	2.670	1.155	ปานกลาง
โดยรวม		3.764	.645	มาก

ตารางที่ 5 แสดงให้เห็นถึง ความคิดเห็นของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างที่มีต่อสภาพ การเรียนการสอนของโปรแกรมวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ในด้านการเตรียมการสอนของ อาจารย์ ผู้สอนโดยส่วนใหญ่จัดอยู่ในระดับปฏิบัติมาก เรียงตามลำดับ คือ การแจ้งเกี่ยวกับแนวการสอน (ค่าเฉลี่ย = 4.161) การแจ้งรายละเอียดเกี่ยวกับวิธีการและเกณฑ์การ ประเมินและวัดผลการศึกษา (ค่าเฉลี่ย = 4.076) แจ้งจุดมุ่งหมายของการเรียนในรายวิชา (ค่าเฉลี่ย = 3.975) แนะนำเอกสารประกอบการค้นคว้าในรายวิชา (ค่าเฉลี่ย = 3.924) และ การเรียงลำดับเนื้อหาวิชาที่สอนอย่างเป็นขั้นเป็นตอน (ค่าเฉลี่ย = 3.780) มีเพียง ด้านการมีส่วนร่วมของนักศึกษาในการวางแผนการเรียน (ค่าเฉลี่ย = 2.670) ยังมีการ ปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง

5. สภาพการเรียนรู้การสอนด้านวิธีการสอนและการดำเนินการสอน

นักศึกษากลุ่มตัวอย่างในโปรแกรมวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของสถาบันราชภัฏนครราชสีมา เห็นว่าสภาพปัจจุบันด้านการดำเนินการสอน มีการปฏิบัติโดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับปฏิบัติมาก (ค่าเฉลี่ย = 3.557) ดังรายละเอียดในตารางที่ 6

ตารางที่ 6 สภาพการเรียนรู้การสอนด้านวิธีการสอนและการดำเนินการสอน

ลำดับ ที่	สภาพการเรียนรู้การสอน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ความหมาย
1.	เปิดโอกาสให้นักศึกษาอภิปรายหรือ ซักถามปัญหาการเรียน	4.127	.769	มาก
2.	ใช้วิธีการสอนแบบบรรยาย	4.085	.812	มาก
3.	มีการซักถามผู้เรียนเพื่อวัดความ เข้าใจในเรื่องที่กำลังเรียน	3.966	.816	มาก
4.	แม่นยำในเนื้อหาวิชาที่สอน	3.907	.857	มาก
5.	ใช้วิธีการสอนแบบค้นคว้า ทำรายงาน	3.907	.740	มาก
6.	ติดตามความก้าวหน้าของงานทุกชนิด ที่มอบหมายให้นักศึกษาทำ	3.881	.869	มาก
7.	ใช้วิธีการสอนที่เหมาะสมกับเนื้อหาวิชา	3.881	.718	มาก
8.	ให้กำลังใจนักศึกษาในการแสดงออก ทางความคิดและการทำกิจกรรมต่างๆ	3.780	1.022	มาก
9.	ทดสอบย่อยเพื่อประเมินผลการเรียน	3.720	1.029	มาก
10.	ใช้วิธีการสอนโดยใช้สื่อทัศนูปกรณ์	3.678	.886	มาก
11.	ใช้สื่อประกอบการสอนที่น่าสนใจช่วย เพิ่มความเข้าใจในเนื้อหา	3.627	.804	มาก
12.	ให้งานที่พอเหมาะกับระดับความ สามารถของนักศึกษา	3.619	.836	มาก
13.	ใช้วิธีการสอนโดยการลงมือปฏิบัติ	3.525	.834	มาก

ตารางที่ 6 (ต่อ)

ลำดับ ที่	สภาพการเรียนรู้การสอน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ความหมาย
14.	ใช้วิธีการสอนโดยให้นักศึกษาอ่าน / ศึกษาด้วยตนเองจากเอกสารประกอบ การสอน	3.517	.855	มาก
15.	ให้นักศึกษาใช้แหล่งวิทยาการในการ ฝึกปฏิบัติงานตามรายวิชาที่เรียน	3.500	.875	ปานกลาง
16.	ตรงต่อเวลาในการเข้าและเลิกสอน	3.364	1.060	ปานกลาง
17.	ใช้วิธีการสอนโดยการอภิปรายกลุ่ม	3.331	.887	ปานกลาง
18.	สอนโดยกระตุ้นการคิดเชิงวิเคราะห์เพื่อ การแก้ปัญหา	3.322	.905	ปานกลาง
19.	ใช้วิธีการสอนโดยการสาธิต	3.203	.992	ปานกลาง
20.	ใช้วิธีการสอนโดยให้นักศึกษาค้นคว้า ด้วยตนเองจากคอมพิวเตอร์ (อินเทอร์เน็ต)	2.992	1.042	ปานกลาง
21.	ใช้อำนาจในการสั่งการให้นักศึกษา ปฏิบัติตาม	2.864	1.191	ปานกลาง
22.	เชิญวิทยากรมาบรรยายในบางหัวข้อ	2.458	1.067	น้อย
โดยรวม		3.557	.496	มาก

ตารางที่ 6 ผลของข้อมูลสรุปได้ว่า นักศึกษากลุ่มตัวอย่างได้ประเมินสภาพด้านการดำเนินการสอนและวิธีการสอนของอาจารย์ประจำโปรแกรมวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว เมื่อพิจารณาในรายละเอียดพบว่า ด้านที่ปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด คือ การเปิดโอกาสให้นักศึกษาอภิปรายหรือซักถามปัญหาการเรียนการสอน (ค่าเฉลี่ย = 4.127) และสภาพที่จัดอยู่ในระดับปฏิบัติน้อย มีเพียง 1 ด้านเท่านั้น คือ การเชิญวิทยากรมาบรรยายในบางหัวข้อ (ค่าเฉลี่ย = 2.458)

6. สภาพการเรียนรู้การสอนด้านบุคลิกลักษณะของอาจารย์ผู้สอน

นักศึกษากลุ่มตัวอย่างของโปรแกรมวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของสถาบันราชภัฏนครราชสีมา เห็นว่าสภาพปัจจุบันด้านบุคลิกลักษณะของอาจารย์ผู้สอน มีการปฏิบัติโดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย = 3.974) ดังรายละเอียดในตารางที่ 7

ตารางที่ 7 สภาพการเรียนรู้การสอนด้านบุคลิกลักษณะของอาจารย์ผู้สอน

ลำดับ ที่	สภาพการเรียนรู้การสอน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ความหมาย
1.	มีความเชื่อมั่นในตนเองเกี่ยวกับการ จัดกิจกรรมการเรียนการสอน	4.127	.822	มาก
2.	นำความรู้ใหม่ ๆ ทางอุตสาหกรรม ท่องเที่ยวมาใช้สอน	4.093	.857	มาก
3.	ให้ข้อมูลคำแนะนำแก่นักศึกษาอย่างมีความ มั่นใจ	4.085	.812	มาก
4.	ขนขวายหาความรู้ทางอุตสาหกรรมท่องเที่ยว เพิ่มเติม	4.059	.788	มาก
5.	ถ่ายทอดความรู้ด้วยความมั่นใจ	4.051	.808	มาก
6.	ความรับผิดชอบในกิจกรรมประกอบการสอน	4.033	.816	มาก
7.	ติดตามความก้าวหน้าของงานที่ได้ มอบหมายให้นักศึกษาปฏิบัติ	3.975	.821	มาก
8.	ให้ความร่วมมือแก่นักศึกษาในขณะสอน	3.915	.883	มาก
9.	ความสุขุมในการแสดงออกทางความคิดเห็น ทางด้านการท่องเที่ยว	3.881	.775	มาก
10.	ผลิตเอกสารหรือตำราทางอุตสาหกรรม ท่องเที่ยวประกอบการสอน	3.856	1.007	มาก
11.	มีอารมณ์มั่นคงเสมอต้นเสมอปลาย	3.636	.993	มาก
โดยรวม		3.974	.631	มาก

ตารางที่ 7 แสดงให้เห็นว่า อาจารย์ที่สอนประจำโปรแกรมวิชาอุตสาหกรรม
ท่องเที่ยว ส่วนใหญ่มีบุคลิกลักษณะเป็นที่ต้องการตามทัศนะของนักศึกษา โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งในด้านความเชื่อมั่นในตนเองเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การนำข้อมูล
ใหม่ ๆ ทางการท่องเที่ยวมาใช้สอน การให้ข้อมูลคำแนะนำแก่นักศึกษาอย่างมั่นใจ การ
ขนขวายหาความรู้ทางอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเพิ่มเติมอยู่เสมอ การถ่ายทอดความรู้ด้วยความ
มั่นใจ และความรับผิดชอบในกิจกรรมประกอบการเรียนการสอน

7. สภาพการเรียนรู้การสอนด้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ผู้สอนกับนักศึกษา

อาจารย์ผู้สอนประจำโปรแกรมวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของสถาบันราชภัฏนครราชสีมา เห็นว่าสภาพปัจจุบันด้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ผู้สอนกับนักศึกษา มีการปฏิบัติโดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย = 4.100) ดังรายละเอียดในตารางที่ 8

ตารางที่ 8 สภาพการเรียนรู้การสอนด้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ผู้สอนกับนักศึกษาตามทัศนะของอาจารย์

ลำดับที่	สภาพการเรียนรู้การสอน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ความหมาย
1.	ยินดีตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อหาวิชาที่สอน	4.600	.894	มากที่สุด
2.	เปิดโอกาสให้นักศึกษาแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่สอน	4.200	.837	มาก
3.	ให้คำปรึกษาแก่นักศึกษาที่ขาดทักษะในการค้นคว้าในรายวิชาที่สอน	4.000	.707	มาก
4.	ให้คำปรึกษาเกี่ยวกับปัญหาด้านการเรียนแก่นักศึกษา	4.000	.707	มาก
5.	ยืดหยุ่นทางด้านการเรียนการสอนให้เป็นไปตามความต้องการของนักศึกษา	4.000	.707	มาก
6.	ให้ความสนใจแก่นักศึกษา	3.800	.837	มาก
โดยรวม		4.100	.641	มาก

ตารางที่ 8 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อตามความเห็นของอาจารย์ผู้สอนประจำโปรแกรมวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว พบว่า ข้อที่จัดว่ามีการปฏิบัติอยู่ในระดับปฏิบัติมากที่สุด คือ การยินดีตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อหาในรายวิชาที่สอนของอาจารย์ผู้สอน (ค่าเฉลี่ย = 4.600) ที่เหลือจัดอยู่ในระดับปฏิบัติมาก

ตารางที่ 9 สภาพการเรียนรู้การสอนด้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ผู้สอนกับนักศึกษา
ตามทัศนะของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง

ลำดับ ที่	สภาพการเรียนรู้การสอน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ความหมาย
1.	ยินดีตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อหาวิชา ที่สอน	4.246	.837	มาก
2.	เปิดโอกาสให้นักศึกษาแสดงความ คิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่สอน	3.881	.907	มาก
3.	ให้ความสนใจแก่นักศึกษา	3.856	.998	มาก
4.	ให้คำปรึกษาเกี่ยวกับปัญหาด้าน การเรียนรู้แก่นักศึกษา	3.789	.942	มาก
5.	ให้คำปรึกษาแก่นักศึกษาที่ขาดทักษะใน การค้นคว้าในรายวิชาที่สอน	3.729	.958	มาก
6.	ยืดหยุ่นทางด้านการเรียนรู้การสอนให้เป็น ไปตามความต้องการของนักศึกษา	3.661	.870	มาก
โดยรวม		3.860	.726	มาก

ตารางที่ 9 แสดงให้เห็นว่านักศึกษากลุ่มตัวอย่างประจำโปรแกรมวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของสถาบันราชภัฏนครราชสีมา เห็นว่าสภาพปัจจุบันด้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ผู้สอนกับนักศึกษา มีการปฏิบัติโดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับปฏิบัติมาก (ค่าเฉลี่ย = 3.860) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าทุกข้อมีระดับปฏิบัติมาก และเมื่อเทียบจากคะแนนการประเมินพบว่า การยินดีตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อหาในรายวิชาที่สอนของอาจารย์ผู้สอน (ค่าเฉลี่ย = 4.246) เป็นข้อที่มีการปฏิบัติมากกว่าข้ออื่น

ปัญหาการเรียนการสอนโปรแกรมวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

1. ปัญหาการเรียนการสอนของโปรแกรมวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวตาม
ความเห็นของอาจารย์ผู้สอน

จากความเห็นของ อาจารย์ประจำโปรแกรมวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของ
สถาบันราชภัฏนครราชสีมา เกี่ยวกับปัญหาของการจัดการเรียนการสอนของโปรแกรมวิชา
อุตสาหกรรมท่องเที่ยว พบว่า โดยรวมมีปัญหายุ่งยากในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย = 2.757)
ดังรายละเอียดในตารางที่ 10

ตารางที่ 10 สภาพปัญหาด้านการเรียนการสอนของโปรแกรมวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว
ตามความเห็นของอาจารย์ผู้สอน

ลำดับ ที่	สภาพปัญหาการเรียนการสอน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ความหมาย
1.	สถาบันขาดแหล่งวิชาการสนับสนุน	4.000	.707	มาก
2.	ขาดงบประมาณสนับสนุน	4.000	.707	มาก
3.	อุปกรณ์ประกอบการศึกษาตามหลักสูตร ไม่เพียงพอ	3.800	1.095	มาก
4.	ห้องสมุดมีตำราที่เกี่ยวข้องไม่เพียงพอ	3.800	1.095	มาก
5.	อาจารย์มีภาระงานด้านการบริหารงาน ของสถาบันมากเกินไป	3.400	.894	ปานกลาง
6.	สถานที่ฝึกปฏิบัติยังไม่เหมาะสม	3.400	.548	ปานกลาง
7.	เอกสารหลักสูตรไม่เพียงพอ	3.200	1.095	ปานกลาง
8.	อาจารย์ขาดความชัดเจนในการใช้ หลักสูตร	3.000	1.414	ปานกลาง
9.	ไม่ได้รับความสะดวกในการสนับสนุน อุปกรณ์การสอน	3.000	1.414	ปานกลาง
10.	อาจารย์มีกิจกรรมร่วมหลักสูตรมาก	3.000	1.225	ปานกลาง
11.	อาจารย์มีภาระด้านการสอนมากเกินไป	3.000	.707	ปานกลาง
12.	หลักสูตรที่ใช้อยู่ในปัจจุบันไม่ชัดเจน	3.000	000	ปานกลาง

ตารางที่ 10 (ต่อ)

ลำดับ ที่	สภาพปัญหาด้านการเรียนการสอน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ความหมาย
13.	อาจารย์ผู้สอนมีไม่เพียงพอ	2.800	1.095	ปานกลาง
14.	นักศึกษาไม่กระตือรือร้นในการเรียน	2.800	.447	ปานกลาง
15.	ห้องเรียนที่มีอยู่ไม่เหมาะสมกับลักษณะ การเรียนการสอนอุตสาหกรรมท่องเที่ยว	2.600	.548	ปานกลาง
16.	ความถนัดในวิชาที่สอน	2.600	.548	ปานกลาง
17.	ขาดการประสานงานระหว่างอาจารย์ในสถาบัน	2.400	1.140	น้อย
18.	สถาบันราชภัฏขาดความพร้อมที่จะใช้ หลักสูตรอุตสาหกรรมท่องเที่ยว	2.400	.894	น้อย
19.	ฝ่ายบริหารของสถาบันไม่สนับสนุน	2.400	.894	น้อย
20.	แขนงวิชาในโปรแกรมอุตสาหกรรม ท่องเที่ยวที่เปิดสอนไม่เหมาะสมกับสภาพ ความพร้อมของสถาบัน	2.400	.894	น้อย
21.	มีความลำบากในการเตรียมบทเรียนให้ เหมาะสมกับความแตกต่างของนักศึกษา	2.400	.548	น้อย
22.	การเรียนของนักศึกษาไม่คืบหน้าตามที่ คาดไว้	2.400	.548	น้อย
23.	จำนวนนักเรียนในชั้นมากเกินไป	2.200	.837	น้อย
24.	วิธีการสอนยุ่งยาก	2.200	.836	น้อย
25.	เนื้อหาวิชาในหลักสูตรไม่เหมาะสมกับ ระดับความสามารถของนักศึกษา	2.200	.447	น้อย
26.	ก่อนสอนผู้สอนไม่ได้ทำความเข้าใจใน ขอบข่ายของหลักสูตร	1.800	.837	น้อย
27.	เครื่องใช้ประจำห้อง เช่น โต๊ะ เก้าอี้ ขอลัง ฯลฯ มีไม่พอ	1.800	.447	น้อย
28.	ห้องเรียนไม่เพียงพอ	1.200	.447	น้อยที่สุด
โดยรวม		2.757	.406	ปานกลาง

ตารางที่ 10 พบว่า การเรียนการสอนของโปรแกรมวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในสถาบันราชภัฏนครราชสีมาตามทัศนะของอาจารย์ผู้สอนประสบปัญหามากที่สุดเท่ากัน 2 เรื่อง คือ การขาดแหล่งวิชาการ และ งบประมาณสนับสนุนจากสถาบัน (ค่าเฉลี่ย = 4.000) และที่มีปัญหาน้อยที่สุด คือ เรื่องจำนวนห้องเรียน (ค่าเฉลี่ย = 1.200)

2. สภาพปัญหาด้านการเรียนการสอนของโปรแกรมวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวตามความเห็น ของนักศึกษา

ผลจากการวิเคราะห์ความเห็นของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างประจำโปรแกรมวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของสถาบันราชภัฏนครราชสีมา เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนของโปรแกรมวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ปรากฏว่ามีปัญหาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย = 2.563) ดังรายละเอียดในตารางที่ 11

ตารางที่ 11 สภาพปัญหาการเรียนการสอนของโปรแกรมวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวตามความเห็นของนักศึกษา

ลำดับ ที่	สภาพปัญหาการเรียนการสอน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ความหมาย
1.	ขาดงบประมาณสนับสนุน	3.398	1.126	ปานกลาง
2.	ห้องสมุดมีตำราที่เกี่ยวข้องไม่เพียงพอ	3.203	1.343	ปานกลาง
3.	สถาบันขาดแหล่งวิชาการสนับสนุน	3.068	1.138	ปานกลาง
4.	อาจารย์มีภาระงานด้านการบริหารงาน ของสถาบันมากเกินไป	2.915	1.114	ปานกลาง
5.	สถานที่ฝึกปฏิบัติยังไม่เหมาะสม	2.907	1.219	ปานกลาง
6.	อุปกรณ์ประกอบการศึกษาตาม หลักสูตรไม่เพียงพอ	2.797	1.129	ปานกลาง
7.	เอกสารหลักสูตรไม่เพียงพอ	2.771	1.172	ปานกลาง
8.	นักศึกษาไม่กระตือรือร้นในการเรียน	2.763	.993	ปานกลาง
9.	หลักสูตรที่ใช้อยู่ในปัจจุบันไม่ชัดเจน	2.754	1.093	ปานกลาง

ตารางที่ 11 (ต่อ)

ลำดับ ที่	สภาพปัญหาด้านการเรียนการสอน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ความหมาย
10.	การเรียนของนักศึกษาไม่คืบหน้าตามที่ คาดไว้	2.729	1.051	ปานกลาง
11.	สถาบันราชภัฏขาดความพร้อมที่จะใช้ หลักสูตรอุตสาหกรรมท่องเที่ยว	2.720	1.198	ปานกลาง
12.	ฝ่ายบริหารของสถาบันไม่สนับสนุน	2.686	1.084	ปานกลาง
13.	ไม่ได้รับความสะดวกในการสนับสนุน อุปกรณ์การสอน	2.686	1.060	ปานกลาง
14.	ขาดการประสานงานระหว่างอาจารย์ในสถาบัน	2.667	1.137	ปานกลาง
15.	อาจารย์มีกิจกรรมร่วมหลักสูตรมาก	2.619	.876	ปานกลาง
16.	อาจารย์มีภาระด้านการสอนมากเกินไป	2.559	.930	ปานกลาง
17.	ห้องเรียนที่มีอยู่ไม่เหมาะสมกับลักษณะ การเรียนการสอนอุตสาหกรรมท่องเที่ยว	2.500	1.197	ปานกลาง
18.	อาจารย์ผู้สอนมีไม่เพียงพอ	2.483	1.084	น้อย
19.	แขนงวิชาในโปรแกรมอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ที่เปิดสอนไม่เหมาะสมกับสภาพ ความพร้อมของสถาบัน	2.458	1.152	น้อย
20.	มีความลำบากในการเตรียมบทเรียนให้ เหมาะสมกับความแตกต่างของนักศึกษา	2.441	.911	น้อย
21.	ความถนัดในวิชาที่สอน	2.373	1.061	น้อย
22.	เนื้อหาวิชาในหลักสูตรไม่เหมาะสมกับ ระดับความสามารถของนักศึกษา	2.229	.919	น้อย
23.	วิธีการสอนยุ่งยาก	2.195	.860	น้อย
24.	อาจารย์ขาดความชัดเจนในการใช้ หลักสูตร	2.127	1.026	น้อย
25.	เครื่องใช้ประจำห้อง เช่น โต๊ะ เก้าอี้ ชอล์ก ฯลฯ มีไม่พอ	2.093	1.094	น้อย

ตารางที่ 11 (ต่อ)

ลำดับ ที่	สภาพปัญหาด้านการเรียนการสอน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ความหมาย
26.	ก่อนสอนผู้สอนไม่ได้ทำความเข้าใจใน ขอบข่ายของหลักสูตร	1.975	.928	น้อย
27.	จำนวนนักเรียนในชั้นมากเกินไป	1.839	1.086	น้อย
28.	ห้องเรียนไม่เพียงพอ	1.822	.921	น้อย
โดยรวม		2.563	.635	ปานกลาง

ตารางที่ 11 พบว่า การเรียนการสอนของโปรแกรมวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในสถาบันราชภัฏนครราชสีมาตามทัศนะของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่ประสบปัญหามากที่สุดในเรื่องงบประมาณสนับสนุนของสถาบัน (ค่าเฉลี่ย = 3.398) และที่มีปัญหาน้อยที่สุด คือ เรื่องจำนวนห้องเรียน (ค่าเฉลี่ย = 1.822)

แนวทางการพัฒนาการเรียนการสอนโปรแกรมวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

1. แนวทางการพัฒนาการเรียนการสอนโปรแกรมวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว
ตามทัศนะของผู้สอน

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการเรียนการสอนของโปรแกรมวิชา
อุตสาหกรรมท่องเที่ยวตามทัศนะของอาจารย์ผู้สอนแบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ

1.1 แนวทางการพัฒนาทางด้านการใช้หลักสูตรอุตสาหกรรมท่องเที่ยว
วิธีการในการพัฒนาที่มีอาจารย์ต้องการใช้มากที่สุด คือ การจัดสรรโควตาศึกษาต่อในระดับ
ปริญญาโท – เอก ส่วนวิธีการที่ต้องการน้อยที่สุดคือ การให้ทุนวิจัยการพัฒนหลักสูตรอุตสาหกรรม
ท่องเที่ยว และวิธีการที่มีความต้องการในจำนวนที่เท่ากันอยู่ในระดับปานกลาง คือ วิธี
การอบรมปฏิบัติการด้านการใช้หลักสูตรอุตสาหกรรมท่องเที่ยว การประชุมสัมมนาแลกเปลี่ยน
ประสบการณ์ และการจัดหารวบรวมสิ่งพิมพ์ทางด้านอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

1.2 แนวทางการพัฒนาด้านการผลิตหรือการใช้สื่อประกอบการสอน
อุตสาหกรรมท่องเที่ยว ทางด้านการผลิตหรือการใช้สื่อประกอบการสอนอุตสาหกรรมท่องเที่ยว
วิธีการในการพัฒนาที่มีจำนวนอาจารย์ต้องการใช้มากที่สุดเท่ากัน 2 วิธี คือการ อบรมเชิง
ปฏิบัติการและการศึกษาดูงาน รองลงมา คือ การตั้งหน่วยบริการและแลกเปลี่ยนอุปกรณ์

ตำรา เอกสาร และการให้ทุนการวิจัยพัฒนาสื่อการสอนทางด้านอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ส่วนวิธีการที่มีความต้องการน้อยที่สุด คือการประชุมสัมมนาแลกเปลี่ยนประสบการณ์ทางด้านอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

ข้อเสนอแนะอื่น ๆ คือ สถาบันและคณะวิชาควรมีเจ้าหน้าที่ที่มีความชำนาญ ในการผลิตสื่อและอุปกรณ์การสอนคอยให้บริการแก่อาจารย์ผู้สอน

1.3 แนวทางการพัฒนาด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน

อุตสาหกรรมท่องเที่ยว ทางด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนอุตสาหกรรมท่องเที่ยว วิธีการในการพัฒนาที่มีจำนวนอาจารย์ต้องการใช้มากที่สุด คือ การอบรมเชิงปฏิบัติการ รองลงมาคือ การประชุมแลกเปลี่ยนประสบการณ์ทางด้านอุตสาหกรรมท่องเที่ยว การศึกษาดูงาน การให้ทุนวิจัยพัฒนาการวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอนอุตสาหกรรมท่องเที่ยว และการจัดหาวารสารสิ่งพิมพ์ ตามลำดับ

2. แนวทางการพัฒนาการเรียนการสอนโปรแกรมวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวตาม ทักษะของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง

ข้อเสนอแนะในการพัฒนาการเรียนการสอนของโปรแกรมวิชาอุตสาหกรรม ท่องเที่ยวตามความเห็นของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง เรียงลำดับตามความต้องการมากไปน้อย ได้ ดังนี้

2.1 ความต้องการในการพัฒนาการเรียนการสอนระดับมากที่สุดมีเท่ากัน 2 ด้าน คือ 1. ด้านอุปกรณ์การเรียนในวิชาเฉพาะด้าน และ 2. ด้านการฝึกปฏิบัติในรายวิชา ที่เรียน

2.2 ความต้องการในระดับรองลงมาที่มีความต้องการของนักศึกษาในการ พัฒนาเท่ากัน 3 ด้าน คือ 1. ด้านจำนวนและการศึกษาของอาจารย์ผู้สอนควรมีมากขึ้นและ เป็นอาจารย์ที่จบสายตรงทางด้านการท่องเที่ยวมาสอน 2. ด้านการเรียนทักษะด้านภาษา ควรจะเพิ่มมากขึ้นและได้เรียนกับอาจารย์ที่เป็นเจ้าของภาษา เพื่อเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพ ของนักศึกษาและสร้างความคุ้นเคยให้กับนักศึกษา ในการสื่อสารกับชาวต่างชาติ ให้นักศึกษา ได้เลือกเรียนภาษาได้เองความต้องการและปรับเวลาเรียนจากเดิมที่เรียน วิชาภาษาฝรั่งเศส 2 ภาคเรียน และเรียนภาษาญี่ปุ่นอีก 2 ภาคเรียนมาเป็นการเลือกเรียนภาษาใดภาษาหนึ่งและ เรียนภาษานั้น ๆ รวม 4 ภาคเรียนหรือสองปีการศึกษา และ 3. ด้านของสถาบันควรมีการจัด สรรงงบประมาณในการสนับสนุนในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้มากขึ้น

2.3 ควรมีกิจกรรมการเรียนการสอน เช่น การศึกษาดูงานในสถานที่จริง

2.4 ความต้องการในวิธีการพัฒนาในระดับนี้มีเท่ากัน 2 ด้าน คือ ควรให้มีห้องปฏิบัติการที่เหมาะสมและทันสมัยเพื่อใช้ในการฝึกปฏิบัติ เช่น ห้องพัก ห้องอาหาร ห้องประชุม ห้องจัดเลี้ยง หรือ มีบริษัททัวร์จำลอง และควรมีการแลกเปลี่ยนวิชาการระหว่างโรงเรียนกับแขนงวิชาทางการท่องเที่ยวออกจากกัน เพื่อให้นักศึกษาได้เลือกเรียนตามความต้องการและตามความถนัด

2.5 มีการเชิญวิทยากรที่มีประสบการณ์มาร่วมสอน

2.6 มีการจัดทำเอกสารประกอบการสอนมากขึ้นและทันสมัย

2.7 ความต้องการในการพัฒนาในระดับนี้มีเท่ากัน 3 ด้าน คือ จัดให้มีตำราและหนังสือเกี่ยวกับสาขาวิชาให้มากขึ้น ให้อาจารย์ควรมีภาระงานอื่นของสถาบันให้น้อยลง และ มีการจัดกิจกรรมร่วมกันของนักศึกษาทุกชั้นปีในทุกปีการศึกษา เช่น การจัดทัวร์ร่วมกัน โดยนักศึกษาเป็นผู้จัดและมีการประเมินกิจกรรมโดยนักศึกษากันเอง และอาจารย์เป็นที่ปรึกษาและเป็นผู้ร่วมประเมินผลด้วย

2.8 ข้อเสนอแนะที่จัดอยู่ในความต้องการระดับน้อย คือ การสอนของอาจารย์ควรมีการพัฒนาในรูปแบบใหม่ ๆ และทันสมัยมากขึ้น มีการจัดแนะแนวให้นักศึกษาในการออกฝึกประสบการณ์วิชาชีพตั้งแต่ชั้นปีที่ 1 ในรายวิชาการเตรียมฝึกประสบการณ์ทางวิชาชีพซึ่งปัจจุบันจัดให้นักศึกษาได้เรียนในระดับชั้นปีที่ 2 ควรให้นักศึกษาเลือกออกไปฝึกประสบการณ์ภายนอกสถาบันได้ ควรจัดให้มีการแนะแนวทางในการประกอบอาชีพโดยอาจารย์หรือรุ่นพี่ที่จบไปแล้ว ห้องสมุดควรจัดหาหนังสือหรือตำราให้มากขึ้นทันสมัยและเพียงพอความต้องการของนักศึกษาควรมีการเพิ่มกิจกรรมประกอบการสอน สถาบันควรให้การสนับสนุนและให้ความสำคัญกับโปรแกรมวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวมากขึ้น อาจารย์ผู้สอนควรมีการพัฒนาสื่อประกอบการสอน การมอบหมายงานของอาจารย์ผู้สอนควรทำอย่างมีระบบและไม่มอบหมายงานในช่วงใกล้สอบ และอาจารย์ผู้สอนควรให้ความสนใจนักศึกษามากขึ้น

3. แนวทางการพัฒนาการเรียนการสอนโปรแกรมวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวตามทัศนะของผู้บริหารสถาบันราชภัฏนครราชสีมา

ผลที่ได้จากการสัมภาษณ์อย่างมีแบบฟอร์มจากผู้บริหารสถาบัน ซึ่งประกอบด้วย อธิการบดี รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ คณบดีคณะวิชาวิทยาการจัดการ และประธานโปรแกรมวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว สรุปได้ ดังนี้

3.1 นโยบายของสถาบันในการจัดการเรียนการสอนของโปรแกรมวิชาต่าง ๆ ภายในสถาบัน

3.1.1 ทุกโปรแกรมวิชาควรเน้นให้สอดคล้องกับสภาพการณ์ที่เป็นจริง จัดประสบการณ์ตรงให้กับนักศึกษาให้มากที่สุด เป็นการเน้นถึงความสามารถในการทำหรือปฏิบัติมากกว่าความสามารถในการเรียนรู้เท่านั้น

3.1.2 เสริมสร้างศักยภาพของทรัพยากรมนุษย์ระดับกลางและระดับสูง ให้เข้าใจธรรมชาติของการบริหารงานแบบโปรแกรมวิชา

3.1.3 สร้างองค์ความรู้และนวัตกรรมที่เกี่ยวข้องกับภูมิปัญญาท้องถิ่น ที่มีคุณภาพและปรับใช้ตามจุดมุ่งหมายของแต่ละโปรแกรมวิชา

3.1.4 มีการจัดการเรียนการสอนตามความต้องการของตลาดแรงงาน และตามความต้องการของท้องถิ่น

3.1.5 จัดตามศักยภาพของโปรแกรมวิชาและตามความพร้อมของ สถาบัน ในด้านต่าง ๆ คือ จำนวนและคุณวุฒิของอาจารย์ประจำและอาจารย์พิเศษ อุปกรณ์ และสื่อการสอน รวมถึงแหล่งฝึกงาน ให้นักศึกษาในท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการกำหนดการเรียน การสอน

3.2 นโยบายของสถาบันในการบริหารโปรแกรมวิชา

3.2.1 ให้มีการพัฒนาหลักสูตรของโปรแกรมวิชาอย่างต่อเนื่องและจัดให้มีการประกันคุณภาพการศึกษา

3.2.2 สร้างเอกภาพเชิงนโยบายและมาตรฐานให้สามารถพัฒนาระบบ มาตรฐานที่เป็นของตนเองอย่างมีประสิทธิภาพ

3.2.3 พัฒนาระบบการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ ส่งเสริมผู้สอน ให้สามารถพัฒนาการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับผู้เรียน

3.2.4 ให้มีคณะกรรมการในโปรแกรมวิชาเป็นผู้บริหาร ดำเนินการ เฉพาะด้านวิชาการ

3.2.5 ให้โปรแกรมวิชาต่างสังกัดอยู่ในคณะวิชา

3.2.6 ให้ให้อาจารย์ในการสอนข้ามโปรแกรมวิชาหรือข้ามคณะวิชาเพื่อ ความแข็งแกร่งทางวิชาการ

3.3 นโยบายของสถาบันในการบริหารโปรแกรมวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

3.3.1 จัดบุคลากรและแหล่งฝึกปฏิบัติให้เพียงพอแก่นักศึกษา

3.3.2 ให้มีโครงการแลกเปลี่ยนนักศึกษากับสถาบันด้านการโรงแรมและการท่องเที่ยวในต่างประเทศ

3.3.3 พัฒนาอาจารย์ในโปรแกรมวิชาให้มีคุณวุฒิสูงขึ้นตามแนวทางการปฏิบัติการศึกษา

3.3.4 พัฒนาหลักสูตรให้ทันกับสภาวะแวดล้อม สังคม เศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลง

3.3.5 ขยายขอบเขตการบริการทางวิชาการสู่ชุมชนในลักษณะการจัดอบรมเพิ่มเติมตามความต้องการโดยไม่กระทบต่อภาระงานหลักของคณาจารย์ทุกคนในภาพรวม

3.3.6 ให้โปรแกรมวิชามีการติดตามผลการดำเนินงานของบัณฑิตเพื่อปรับปรุงหลักสูตรและวิชาการ

3.3.7 แสวงความร่วมมือกับสถาบันในท้องถิ่น และสถาบันในต่างประเทศเพื่อเพิ่มประสบการณ์ให้กับนักศึกษา

3.4 แนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนของโปรแกรมวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

3.4.1 โปรแกรมวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวควรเน้นคุณลักษณะเฉพาะของนักศึกษาให้มีพื้นฐานความรู้ภาษาต่างประเทศเป็นอย่างดี

3.4.2 ควรเน้นความมีมนุษยสัมพันธ์ มีใจบริการโดยกำหนดลงในเนื้อหารายวิชาอย่างชัดเจน

3.4.3 จัดสรรงบประมาณเพื่อพัฒนาประสิทธิภาพในการทำงานให้แก่บุคลากรประจำโปรแกรมให้มีโอกาสศึกษาดูงาน จากหน่วยงานภายนอกเพื่อแลกเปลี่ยนทัศนะและนำข้อดีอันพึงปฏิบัติมาพัฒนากระบวนการเรียนการสอนของโปรแกรมวิชา

3.4.4 เน้นให้บัณฑิตมีความรู้ ความสามารถและทักษะในการประกอบอาชีพอย่างถูกต้องและมีจรรยาบรรณ

3.4.5 เน้นให้มีการประสานความร่วมมือกับสถานประกอบการหรือผู้ใช้ในการผลิตบัณฑิต

3.4.6 เน้นให้เป็นการเรียนรู้ลึก ๆ ลงไปในเฉพาะด้านในสาขาวิชาชีพ

3.4.7 สถาบันควรให้การสนับสนุนให้โปรแกรมวิชาในการจัดกิจกรรมหรือการจัดทำโครงการต่างๆ ที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนให้กับนักศึกษา

3.4.8 โปรแกรมวิชาควรมีการจัดแนะแนวการศึกษาต่อในโปรแกรมวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวให้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เพื่อเป็นการสร้างความเข้าใจในการเรียนการสอนและวัตถุประสงค์ของโปรแกรมวิชา ก่อนจะตัดสินใจเข้ามาศึกษา

3.4.9 สถาบันควรให้การสนับสนุนงบประมาณแก่โปรแกรมวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวมากขึ้น เพื่อนำไปใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอนให้เกิดประสิทธิภาพมากขึ้น เช่น งบประมาณวิทยากรจากภายนอกมาช่วยสอน การออกฝึกปฏิบัติจริงของนักศึกษา การศึกษาดูงาน หรืองบการจัดทำห้องปฏิบัติการ

3.4.10 ควรให้มีการแลกเปลี่ยนอาจารย์และนักศึกษากับสถาบันทั้งในและต่างประเทศ

3.4.11 ควรมีการประสานงานเกี่ยวกับเนื้อหาวิชาที่สอนกับอาจารย์ผู้สอนในรายวิชาต่างๆ ในสถาบันให้มากขึ้น

3.4.12 ควรให้อาจารย์ผู้สอนไปอบรมหรือการศึกษาดูงานในต่างประเทศ

4. แนวทางการพัฒนาการเรียนการสอนโปรแกรมวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวตามทัศนะของผู้ประกอบการธุรกิจทางการท่องเที่ยว

จากการสัมภาษณ์ผู้ประกอบการธุรกิจทางการท่องเที่ยวในเขตจังหวัดนครราชสีมา จำนวน 10 แห่ง สามารถสรุปได้ ดังนี้

4.1 ผู้ประกอบการธุรกิจทางการท่องเที่ยวทั้งหมด 10 แห่งมีความเห็นตรงกัน คือ บัณฑิตที่จบจากโปรแกรมวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว สถาบันราชภัฏนครราชสีมา มีคุณสมบัติที่ตรงกับความต้องการของหน่วยงาน นั่นคือเป็นนักศึกษาที่มีความรู้เกี่ยวกับอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในภาพรวมและกว้างในทางทฤษฎี และเป็นผู้ที่มีวุฒิภาวะในการที่จะศึกษาและเรียนรู้การทำงานได้เป็นอย่างดี รวดเร็ว และยังมีความอดทน แต่สิ่งที่ยังขาดคือทักษะที่เกิดจากประสบการณ์การฝึกปฏิบัติของนักศึกษา

4.2 คุณลักษณะของบัณฑิตที่จบจากโปรแกรมวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวตามความต้องการของผู้ประกอบการธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในเขตอำเภอเมืองนครราชสีมา สามารถสรุปเรียงลำดับจากมากไปน้อยได้ ดังนี้ ประสบการณ์และบุคลิกภาพ ผู้ประกอบการเห็นว่ามีความสำคัญในลำดับสูงสุดเท่ากัน ความสามารถด้านภาษา วุฒิการศึกษา หรือระดับการศึกษา การมีมนุษยสัมพันธ์ ปฏิภาณไหวพริบและการมีจิตใจรักการบริการ ความรู้พื้นฐานด้านอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ความซื่อสัตย์ และความรู้เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

4.3 ผู้ประกอบการทั้ง 10 แห่งมีความต้องการในการมีส่วนร่วมในด้านการจัดการเรียนการสอนของโปรแกรมวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในด้านต่างๆ คือ การเป็นสถานที่ในการศึกษาดูงาน เป็นสถานที่ฝึกประสบการณ์แก่นักศึกษา เป็นแหล่งข้อมูลให้กับนักศึกษา และการเป็นวิทยากรให้ความรู้แก่นักศึกษา

4.4 ข้อเสนอแนะแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนโปรแกรมวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

4.4.1 การเรียนการสอนควรให้ความสำคัญในการฝึกประสบการณ์จริงมากขึ้น

4.4.2 การจัดการเรียนการสอน โปรแกรมวิชาควรจัดให้นักศึกษาได้เรียนวิชาพื้นฐานทั่วไปใน 2 ปีการศึกษาแรก และ 2 ปีการศึกษาหลังให้เป็นการเรียนเฉพาะสาขาวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและการออกฝึกประสบการณ์

4.4.3 ให้มีการแยกการเรียนระหว่างการท่องเที่ยวและการโรงแรมให้ชัดเจน และให้นักศึกษาเลือกเรียนได้เฉพาะด้าน เพื่อจะได้มีชำนาญเฉพาะในสาขาวิชาชีพนั้น

4.4.4 ด้านของผู้สอนควรเป็นผู้ที่เน้นการให้ความรู้ในเนื้อหาวิชา หลักการ แนวคิด ทฤษฎี และควรมีการเชิญวิทยากรที่ปฏิบัติงานจริงมาให้ความรู้และทักษะในการทำงานจริง หรือหากเป็นไปได้ควรมหาผู้ที่อยู่ในสาขาวิชาชีพจริงมาสอนโดยสถาบันต้องให้ความรู้และพัฒนาทักษะในด้านความเป็นครูผู้สอนประกอบด้วย

4.4.5 สถาบันควรให้ความสำคัญในการพัฒนาอาจารย์ผู้สอน ไม่ว่าจะเป็นการศึกษาค้นคว้า การเข้าอบรม การสัมมนาและเปลี่ยนความรู้ ทั้งในและต่างประเทศ

4.4.6 ผู้สอนควรเน้นให้นักศึกษาเข้าใจถึงอาชีพการบริการและเน้นให้นักศึกษามีเจตคติที่ดีในงานบริการ